

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/18/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6113010712
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Chovanko
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6113010712.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Chovanka a sudcov JUDr. Jána Deáka a JUDr. Juraja Babjaka prejednal na verejnom zasadnutí konanom 18.11.2014 odvolanie obžalovaného Q. B. a krajského prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica z 18.10.2013, sp. zn. 5T/45/2013 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 2 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste odňatia slobody a ochrannom opatrení, ktorým bola obžalovanému uložená psychiatrická liečba ambulantnou formou.

Rozhodujúc vo veci podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného Q. B., nar. XX.XX.XXXX o d s u d z u j e podľa § 145 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 39 ods. 3 písm. b) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Q. B. z a m i e t a .

V ostatných výrokoch ostáva napadnutý rozsudok nezmenený.

o d ô v o d n e n i e :

Vyššie označeným rozsudkom bol obžalovaný Q. B. uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., § 145 ods. 1, 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako je uvedený v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

Za to mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. mu bol uložený aj ochranný dohľad v trvaní 1 roka.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. mu bol uložený trest prepadnutia veci - vreckového zatváracieho noža s poistkou zn. Sevotech o celkovej dĺžke 182 mm.

Podľa § 73 ods. 2 písm. b) Tr. zák. mu bolo tiež uložené ochranné opatrenie - ochranná psychiatrická liečba ambulantnou formou.

Podľa § 187 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť Všeobecnej zdravotnej poisťovni a.s. Bratislava škodu vo výške 2.695,80 €.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podali odvolania obžalovaný a tiež krajský prokurátor.

Obžalovaný v písomných dôvodoch predovšetkým namietal právnu kvalifikáciu skutku, keď nie je možné uvažovať o tom, že by jeho konanie spĺňalo všetky predpoklady k tomu, aby jeho konanie bolo posúdené ako pokus vraždy. Pri tejto kvalifikácii musí byť preukázaný úmysel páchatel'a spôsobiť smrť a slovné, mimické a manuálne prejavy sami osebe nemusia byť rozhodujúce a musí sa vychádzať z vonkajších prejavov, medzi ktoré nepochybne patrí aj zistenie motívu. Práve absencia takéhoto motívu umožňuje prijať záver, že nie je správna kvalifikácia jeho konania podľa § 145 Tr. zák.

Vo veci bolo vykonané znalecké dokazovanie, pričom pôvodní znalci uviedli, že konal v afekte, ktorý mal za následok stav, v ktorom nemohol svoje konanie ovládať. Ďalším znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že síce konal v afekte, avšak ovládacie schopnosti neboli u neho vymiznuté. V tejto súvislosti pripojil znalecký posudok znalcov L. N. a L. V. L., ktorí sa dôsledne zaoberali jeho duševným stavom a títo konštatovali, že u neho nebola úplne zachovaná ani rozpoznávacía zložka. Ďalej argumentoval tým, že zo žiadnych dôkazov nevyplýva, že by mal úmysel poškodenú usmrtiť, pričom samotný použitý nástroj ani množstvo útokov proti poškodenej, nesvedčia bez ďalšieho o úmysle ju usmrtiť. Tento záver nasvedčuje tomu, že jeho konanie je potrebné kvalifikovať v zmysle ust. § 155 Tr. zák. Poškodenej sa totiž nevyhrážal, išlo o konflikt, počas ktorého reagoval afektívne a na skutok sa nijak nepripravoval.

V závere svojho odvolania poukazoval na závery znaleckého posudku, ktorý konštatoval pozitívnu prognózu jeho nápravy. Doposiaľ súdne trestaný nebol, pričom osobnosť bývalej manželky zapríčinila situácie tzv. kalamitné stavy, ktoré sú charakteristické prevahou emocionality. Poškodenej s ním zaobchádzala niekedy ako s duševne chorým, čo sama diagnostikovala ako prejavy schizofrénie a v tomto m aj psychicky udržiavala.

Navrhol preto, aby sa súd po oboznámení s ďalším znaleckým posudkom a jeho konanie kvalifikoval podľa ust. § 155 Tr. zák. v štádiu pokusu a s prihliadnutím na podstatné zníženie ovládacej schopnosti, v zmysle § 39 ods. 3 Tr. zák. mu uložil taký trest, ktorý nie je bezprostredne spojený s jeho výkonom.

Krajský prokurátor v písomných dôvodoch predovšetkým uviedol, že pokiaľ ide o výroky o vine, zaradení na výkon trestu odňatia slobody, o uložení trestu prepadnutia veci, o uložení ochranného dohľadu a o náhrade škody, sa v plnom rozsahu stotožňuje. Nesúhlasí však s uložením trestu odňatia slobody vo výmere päť rokov s použitím § 39 ods. 1,2 písm. c) Tr. zák. a s výrokom o uložení ochranného psychiatrického liečenia ambulantnou formou.

Ďalej poukázal na obsah ust. § 39 ods. 2 písm. c) Tr. zák. a § 72 ods. 1,2 písm. a) Tr. zák., pričom zvýraznil, že súd uloží ochranné liečenie v prípadoch uvedených v § 39 ods. 2 písm. c) a § 40 ods. 1 písm. d) Tr. zák. alebo, ak páchatel' činu inak trestného nie je pre nepríčetnosť trestne zodpovedný a jeho pobyt na slobode je nebezpečný. Súd tak môže urobiť aj vtedy, ak páchatel' spáchal trestný čin v stave zmenšenej príčetnosti a jeho pobyt na slobode je nebezpečný. V rámci dokazovania vykonaného v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní nebol získaný podklad pre konštatovanie nebezpečnosti pobytu obžalovaného na slobode. V posudzovanom prípade sa k tejto otázke vyjadrili dokonca dve dvojice znalcov - psychiatrov, pričom v tomto dospeli k absolútnej zhode, keď nebezpečnosť pobytu obžalovaného na slobode, ani potrebu jeho psychiatrického liečenia, nekonštatovali. Zistili len prítomnosť sklonov k sebapoškodzovaniu, čo úzko súviselo najmä so zistenými tzv. histriónskymi osobnostnými črtami. Záver súdu o prítomnosti samovražedného pokusu obžalovaného bezprostredne po skutku, nie je správny. Podpálenie veci v miestnosti, založenie požiaru, poranenie sa na hrudi a v oblasti brucha, následný únik zo zadymenej miestnosti, v ktorej sa širil požiar a následný skok zo schodov z veľkej výšky na nohy v čase, keď už boli na mieste prítomní príslušníci polície, svedčia skôr pre záver o opätovnom demonštratívnom, hysterickom správaní sa obžalovaného, aké boli u neho zaznamenané pri viacerých konfliktoch s poškodenej, a to aj v prítomnosti ich známych. Napriek uvedenému záverom znalcov, ktoré majú podklad v exaktných vyšetreniach, odborných znalostiach a dlhoročných skúsenostiach, súd uvádza: „Znalci prekvapujúco liečenie nenavrhlí“.

S poukazom na uvedené išiel prvostupňový súd vo svojich záveroch o potrebe ukladania ochranného psychiatrického liečenia nad rámec zistení, vyplývajúcich z vykonaného dokazovania a aj nad rámec zákona, pretože pobyt obžalovaného na slobode nebezpečný nie je. Postup súdu je celkom badateľne motivovaný snahou príliš neublížiť obžalovanému ukladaním trestom, čo potom vyústilo do znásilnenia vyššie citovaných zákonných ustanovení, upravujúcich ukladať ochranného opatrenia a mimoriadneho znižovania trestu odňatia slobody. Prvostupňový súd mal totiž splnené podmienky len pre konštatovanie zmenšenej pričítanosti obžalovaného v čase spáchania skutku a tiež splnené zákonné predpoklady pre využitie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody, ale len v rámci zákonného limitu v zmysle § 39 ods. 3 písm. b) Tr. zák.

V neposlednom rade uloženým trestom nie je splnená úloha generálnej prevencie, ktorý má trest plniť tým, že pôsobí odradzujúco smerom do spoločnosti na potencionálnych páchatel'ov obdobnej trestnej činnosti. Trest odňatia slobody v trvaní päť rokov, ukladaný za obzvlášť závažný zločin vraždy v štádiu pokusu, navyše na osobe chránenej - blízkej, kde do úvahy prichádzala trestná sadzba v rozmedzí 20 až 25 rokov, s istotou zákonom vyžadovanú úlohu nebude.

Z týchto dôvodov prokurátor navrhol, aby krajský súd s poukazom na ust. § 321 ods. 1 písm. d), e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch o uloženom treste odňatia slobody a uloženom ochrannom opatrení - ochrannom psychiatrickom liečení a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol vo veci v intenciách jeho odvolania.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako i konanie, ktoré im predchádzalo a zistil, že len odvolanie krajského prokurátora je v celom rozsahu dôvodné. Jeho odvolacie námietky totiž považuje za plne opodstatnené, a preto sa v celom rozsahu priklonil k argumentácii uvedenej v odôvodnení jeho odvolania, ktorú si osvojil a z dôvodu stručnosti na ňu v podrobnostiach poukazuje. Krajský súd na rozdiel od mienky obžalovaného mal zato, že sa skutočne svojím konaním, ktoré ani nespochybňoval, dopustil obzvlášť závažného zločinu vraždy v štádiu pokusu v zmysle § 14 ods. 1 Tr. zák.

Pokiaľ ide o skutkový stav, ktorý ustálil okresný súd, tak tento bol na základe rozsiahleho a úplného dokazovania správne zistený. Ide predovšetkým o výpovede poškodenej C. Q., predtým B., svedkov D. B., L. Y., L. P., L. F., F. L., U. L., T. A., L. G., ktorých obsah podrobne rozviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia. Tiež vychádzal aj z obsahu znaleckého posudku z odboru zdravotníctva, znaleckej mienky znalkyne - psychologičky U. L. M. a zo záverov psychiatrického posudku znalcov L. P. R. a L. T. C.. Ani odvolací súd nemá najmenej pochybnosti o tom, že to bol práve obžalovaný, ktorý v inkriminovanom čase pod vplyvom omamných látok po hádke s poškodenou, túto značnou silou a prudkosťou opakovane bodol vreckovým nožom s dĺžkou čepele 7,8 cm do krku, prednej hrudnej steny vľavo, nad plece ľavej hornej končatiny, do chrbta v driekovej časti a tiež jej spôsobil dve rezné rany na pravej hornej končatine, keď sa poškodenej jeho útoku rukami bránila. Uvedené závery nesporne vyplývajú z dôkazov, ktoré správne označil a vyhodnotil okresný súd. Keďže ani obžalovaný, ani krajský prokurátor nemali žiadne námietky voči takto zistenému skutkovému stavu, tieto si krajský súd v celom rozsahu osvojuje a keďže sa s nimi aj stotožňuje, v celom rozsahu na v podrobnostiach odkazuje na príslušné odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Okresný súd konanie obžalovaného v súlade s obžalobou správne právne posúdil ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1,2 písm. c) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., keď aj krajský súd mal za to, že jeho konanie bezprostredne smerovalo k usmrtieniu poškodenej a k tomuto následku len preto, že sa jej podarilo uniknúť.

Po preskúmaní veci krajský súd zistil, že právne závery prvostupňového súdu sú správne a odvolacie námietky obžalovaného, ktorými tento namietal aj zákonnosť použitia ustanovenia § 145 ods. 1,2 písm. c) Tr. zák. súdom prvého stupňa s požiadavkou posúdenia jeho konania ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa §155 Trestného zákona v štádiu pokusu, totiž považoval odvolací súd za nedôvodné. Z hľadiska právneho posúdenia konania obžalovaného treba pripomenúť, že pri trestných činoch proti životu a zdraviu, psychický vzťah páchatel'a k následku jeho konania (t.j. forma zavinenia a dosah zavinenia) sú spravidla zistiteľné len na základe nepriamych dôkazov. Pokiaľ ide o úmysel páchatel'a spôsobiť poškodenej ťažkú ujmu na zdraví alebo smrť, postačuje zistenie, že vedel, že môže svojím konaním spôsobiť tento následok a bol s tým uzročený. Na také uzrokovanie možno usudzovať

najmä z intenzity útoku (značná sila a prudkosť bodnutia), použitú zbraň, zo spôsobu jeho vykonania, najmä z toho, proti ktorej časti tela útok smeroval (hrudník, krk, chrbát ako sídla orgánov nevyhnutných pre život), vrátane jeho pohnútky (agresia pod vplyvom omamných látok).

Okresný súd správne posúdil intelektuálnu zložku (vedomia) úmyselného konania obžalovaného, vykonané relevantné dôkazy vo vzťahu k zložke vôle obžalovaného, teda či bol uzrozumený len s následkom ťažkej ujmy na zdraví, alebo bol uzrozumený s následkom aj vo forme smrti, vyhodnotil správne.

Okolnosti subjektívneho charakteru (okrem prípadného priznania) je možné dokazovať iba nepriamo, z okolností objektívnej povahy, z ktorých sa dá podľa zásad správneho myslenia usudzovať na vnútorný vzťah páchatel'a k porušeniu alebo ohrozeniu záujmov chránených Trestným zákonom. V prípade, uzrozumenia - § 15 písm. b) Tr. zák. - páchatel' neráta so žiadnou konkrétnou okolnosťou, ktorá by mohla zabrániť následku, ktorý si predstavoval ako možný, a to tak vo vzťahu k vlastnému zásahu, ako aj vo vzťahu k zásahu niekoho iného. Pri nepriamom úmysle vyjadruje uzrozumenie páchatel'a jeho aktívny vôľový vzťah k spôsobeniu následku relevantnému pre trestné právo.

Bolo preukázané, že obžalovaný bodol poškodenú opakovane značnou prudkosťou a intenzitou ostrým vreckovým nožom s 7,8 cm čepeľou dôrazne do oblasti krku, hrudníka a chrbta, pričom jej spôsobil závažné a život bezprostredne ohrozujúce poranenia, ktoré by mali fatálne následky nebyť jej úniku a urýchleného lekárskeho zákroku, teda krokov a postupov nezávislých na predstavách a vôli obžalovaného. Poškodenej zasiahol životne dôležité orgány - veľké cievy, dýchacie cesty, periférne nervy a pľúca, pričom vzhľadom na zraňujúci predmet, jeho charakter i veľkosť, ako aj vzhľadom na miesto vpichov - hrudník a krk, musel vedieť, že takéto zranenie, resp. i smrť môže poškodenej spôsobiť. Celkove jej spôsobil sedem bodných a bodno-rezných rán, pričom jednoznačne išlo o ťažké zranenie, ktorým boli ohrozené veľké cievy, dýchacie cesty a srdce, teda nesporne pre život dôležité orgány. Život poškodenej bol bezprostredne ohrozený a len leteckým prevozom do zdravotníckeho zariadenia, kde jej bola poskytnutá rýchla odborná starostlivosť, k nenapraviteľnému následku nedošlo. Bol teda uzrozumený s tým, že môže spôsobiť smrť poškodenej (§ 15 písm. b) Tr. zák.). V danom prípade ide o ukončený pokus obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1, § 145 ods. 1 Tr. zák., pretože objektívne z vykonaných dôkazov vyplynulo, že v tomto prípade obžalovaný vykonal všetko, aby iného usmrtil, ale k následku trestného činu (k smrti poškodenej) bezprostredne po čine nedošlo pre okolnosti nezávislé na jeho vôli.

Aj krajský súd na základe rozsiahleho dokazovania zistil, že obžalovaný je trestne zodpovedný, pretože nemal žiadne pochybnosti o jeho pričetnosti, ako jednej zo základných podmienok trestnej zodpovednosti. I keď obžalovaný od začiatku trestného stíhania k veci nevypovedal, svoju obhajobu založil na tvrdení, že si na svoje konanie nepamätá, a preto nie je trestne zodpovedný. Znalec L.. Q. Y., spoluautor psychiatrického znaleckého posudku, ktorý bol zadovážený už v prípravnom konaní, na hlavnom pojednávaní na základe aj výpovedí poškodenej a matky obžalovaného modifikoval právny záver vo svojom posudku tak, že obžalovaný v čase činu nemal schopnosť svoje konanie ovládať, na zistenie, že ovládaci schopnosť mal zníženú v nepodstatnej miere a k výpadku jeho pamäti nedošlo. Na tomto mieste je potrebné poukázať na vyjadrenie obžalovaného, ktorý na tieto závery znalca reagoval „ že zrejme s tou astenickou poruchou osobnosti to nebolo až tak vážne, pretože inak by nemohol pracovať na Islande ako stavbyvedúci. Ja som si nie vedomý, že by sa u mňa prejavovali nejaké poruchy, ku ktorým sa vyjadrili znalci.“

Aj znalci psychiatri L.. C. a L.. R. na základe preukázaného skutkového stavu, vyšetrenia obžalovaného a odborných znalostí uzavreli, že schopnosť obžalovaného rozpoznať protiprávnosť a spoločenskú nebezpečnosť svojho konania bola v čase spáchania činu prítomná v plnom rozsahu a jeho schopnosť toto svoje konanie ovládať bola podstatne, forézne významne zmenšená v dôsledku vystupňovaného afektu. V jeho konaní sa toto zmenšenie prejavilo zmenšením schopnosti ovládnuť svoje afektové, hostilné agresívne konanie ku škode poškodenej, ale nie však jeho vymiznutím, pričom je schopný chápať účel a zmysel trestného konania v plnej miere. Psychologička L.. U.. L. M. tiež konštatovala, že obžalovaný netrpí žiadnou duševnou chorobou v zmysle choromyselnosti a jednalo sa u neho o polymorfnú poruchu osobnosti s histrionskými rysmi. Išlo u neho o vytesnenie emočne neprijateľných zážitkov z dôvodu, aby si zachoval pozitívny sebaobraz. Pamätal si v krátkom čase po skutku, čo sa stalo a tento záver podporuje aj výpoveď svedka L., ktorému obžalovaný uviedol, čo sa stalo.

Obžalovaný teda svojou obhajobou, že nechcel poškodenú usmrtiť, tak preceňuje význam motívu. Motív je síce jedným zo znakov subjektívnej stránky, ktorá zahŕňa znaky týkajúce sa psychiky páchatela, avšak v danom prípade má význam len pre stupeň nebezpečnosti konania obžalovaného, lebo nie je znakom skutkovej podstaty zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zák. na rozdiel od zavinenia, ktoré je nevyhnutné pre naplnenie, ktorejkoľvek skutkovej podstaty trestného činu. Možno pripustiť, že obžalovaný potom ako pod vplyvom návykových látok sa pohádal s poškodenou, následne túto vreckovým nožom s dĺžkou čepele 7,8 cm opakovaným bodaním napadol. Okrem toho z pohľadu odvolacieho súdu, je inkriminované konanie obžalovaného konformné s jeho emočne nestabilnými - impulzívnymi rysmi. Na tomto mieste treba zdôrazniť, že u obžalovaného bolo zistené použitie marihuany a tiež opioidného analgetika - Tramadol, ktorý bol zistený aj u poškodenej. Pokiaľ ide o marihuanu, jej následky používania sú všeobecne známe, a to zmena nálady, zvýšenie reakčného času, zmenená orientácia v čase a priestore, ale tiež impulzívne chovanie.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať na ustanovenie § 130 ods. 5 Tr. zák., podľa ktorého návykovou látkou sa na účely Trestného zákona rozumie alkohol, omamné látky, psychotropné látky a ostatné látky spôsobilé nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo jeho sociálne správanie. V súvislosti s obhajobou obžalovaného sa nakoniec žiada zdôrazniť, že ustanovenie o vylúčení trestnej zodpovednosti pre nepričetnosť (§ 23 Tr. zák.) sa nepoužije, ak si páchatel privedie krátkodobú duševnú poruchu, čo aj z nedbanlivosti, požitím alebo aplikáciou návykovej látky, v dôsledku čoho sa privedie do stavu nepričetnosti a v takom stave sa dopustí činu, ktorý má znaky trestného činu, alebo ak sa páchatel privedie do stavu nepričetnosti v úmysle spáchať trestný čin.

Krajský súd ako listinný dôkaz na verejnom zasadnutí prečítal znalecký posudok, ktorý vypracovali znalci L. L. N. a L. V. L.. Z ich záverov v podstate vyplynulo, že obžalovaný v čase činu mal zmenšenú rozpoznávaciu, ale aj ovládaciu schopnosť, podkladom ktorého konštatovania je, že konal vo vystupňovanom afekte, a že jeho pobyt na slobode môže byť potenciálne nebezpečný, a preto navrhli uložiť mu psychiatrické liečenie ambulantnou formou.

Tieto závery však odvolací súd neprijal, pretože nemal žiadne pochybnosti o objektívnosti a odborných znalostiach znalcov U. L. M., L. P. R., ale tiež L. Q. Y., ktorí v prípravnom konaní aj na hlavnom pojednávaní zhodne konštatovali, že vzhľadom na zistený skutkový stav, správanie sa obžalovaného po čine a jeho vyjadreniach k svedkovi F. L., obžalovaný nie je duševne chorý a jeho pobyt na slobode nie je nebezpečný. Na tomto mieste opäť krajský súd zdôrazňuje, že obžalovaný v čase činu bol pod vplyvom návykových látok, ktorou skutočnosťou sa znalci L. N. a L. L. vôbec nezaoberali.

Pri ukladaní trestu za takto zistenú vinu mal krajský súd na zreteli účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. a podľa § 34 ods. 4 Tr. zák., prihliadol aj na spôsob vykonania činov, ich následky, zavinenie, pohnútku, prirážajúce a poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Obžalovaný sa pokúsil v podstate pre banálne nedorozumenie, ktoré sa opakovane vyskytovalo v ich manželstve a ktoré v podstate sám pod vplyvom omamných a psychotropných látok vyvolal, usmrtiť svoju manželku, a tým spôsobiť nenapraviteľný následok. Zaútočil so zbraňou na najvýznamnejší chránený záujem - na ľudský život. V rámci hodnotenia osoby obžalovaného súd zistil, že tento doposiaľ súdne ani priestupkovo potrestaný nebol a v mieste bydliska neboli zistené žiadne závady v jeho správaní sa na verejnosti. Obžalovanému tak poľahčovalo, že pred spáchaním činu viedol riadny život, pričom mu žiadna okolnosť nepriťažovala.

Za obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zák. možno páchatelovi uložiť trest odňatia slobody na 15 až 20 rokov. Podľa § 14 ods. 2 Tr. zák. pokus trestného činu je trestný podľa trestnej sadzby ustanovenej za dokonaný trestný čin.

Pochybil okresný súd, keď v predmetnej trestnej veci použil zmierňujúce ustanovenie § 39 ods. 2 písm. c) Tr. zák., podľa ktorého súd môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatela, ktorý spáchal trestný čin v stave zmenšenej pričetnosti, a súd má za to, že vzhľadom na zdravotný stav páchatela by bolo možné za súčasného uloženia ochranného liečenia dosiahnuť ochranu spoločnosti aj trestom kratšieho trvania, pričom nie je viazaný obmedzeniami uvedenými v odseku 3 a zároveň uloží ochranné liečenie. Tiež nesprávne použil ustanovenie § 72 ods.

1, 2 písm. a) Tr. zák., podľa ktorého súd uloží ochranné liečenie v prípadoch uvedených v § 39 ods. 2 písm. c) a § 40 ods. 1 písm. d) alebo ak páchatel činu inak trestného, nie je pre nepríčetnosť trestne zodpovedný a jeho pobyt na slobode je nebezpečný.

Podľa § 39 ods. 3 Tr. zák., pri ukladaní trestu pod zákonom stanovenú trestnú sadzbu súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako 8 rokov, ak je v osobitnej časti Trestného zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň 15 rokov.

Rozsiahlym znaleckým dokazovaním, ktoré sa týkalo skúmania duševného stavu obžalovaného, bez akýchkoľvek pochybností vyplynulo, že obžalovaný v čase činu nebol nepríčetný, a teda bol trestne zodpovedný, pričom jeho pobyt na slobode nie je nebezpečný. Bola u neho konštatovaná len zmenšená príčetnosť, pretože jeho rozpoznávacía schopnosť v čase spáchania činu bola prítomná v plnom rozsahu, ale jeho schopnosť toto svoje konanie ovládať, bola významne zmenšená v dôsledku vystupňovaného afektu.

Všetky tieto skutočnosti našli svoj odraz vo výmere trestu odňatia slobody a to na dolnej hranici trestnej sadzby v trvaní 8 rokov za použitia § 39 ods. 3 písm. b) Tr. zák.

Odvolací súd podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. obžalovaného zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, i keď mal byť zaradený do ústavu s maximálnym stupňom stráženia, vzhľadom na ustanovenie § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. Mal totiž za to, že jeho náprava vzhľadom na pozitívnu prognózu u neho, bude lepšie zaručená v tomto ústave aj s prihliadnutím na okolnosti prípadu.

Odvolací súd obžalovanému tiež zrušil výrok, ktorým bolo obžalovanému uložené ochranné opatrenie - ambulantná psychiatrická liečba, pretože na jeho uloženie neboli splnené základné zákonné podmienky, ktoré vyžaduje ustanovenie § 73 ods. 2 písm. b) Tr. zák.

Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Keďže ostatné výroky napadnutého rozsudku - o prepadnutí veci, o ochrannom dohľade a náhrade škody zodpovedajú stavu veci a zákonu, tieto ostali nezmenené.

Z týchto dôvodov potom krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.